

eglutė

1987
spalis

207

TURINYS

- 3 NEMATYTA MERGAITĖ II, O. Mikailaitė
- 9 ŽILABARZDIS, legenda
- 16 GAIDŽIO MOKSLAI, O.M.
- 18 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 20 PROTO MANKŠTA
- 24 NEPAPRASTAS KALNAS, D. Augienė
- 28 ŽINIOS IŠ VISUR
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Banevičius

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienė

Kitos iliustracijos:

A. Sutkuvienė — 3, 4, 5, 6, 8

S. Šimaitis — 9

D. Udrys — 10, 14, 15

N. Banienė — 11

N. Palubinskienė — 13

Dainius — 16, 17

J. Paukštienė — 20

P. Osmolskis — 7, 21

V. Kasniūnas — 24

A. Muliolytė — 27

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PASAKŲ pėdsakais

NEMATYTA MERGAITĖ

Ona Mikailaitė

II

— Dar nėra taip vėlu, aš paskambinsiu vienai, kitai šeimai. Gal kas ją pažįsta, — pasakė tėtis, eidamas prie telefono. — Kokia jos pavardė?

— Nežinau. Tik vardą man pasakė, — tarė mama.

— Nežinodami pavardės, mažai ką galim padaryti. . . Na, bent Mykolaičiams paskambinsiu. Mykolaitienė pažįsta pusę mūsų miesto gyventojų, — šyptelėjo tėtis. — Ji žinos, ar kuri nauja šeima nesenai kaimynystėje apsigyveno.

Tėvas išsuko numerius ir rado Mykolaičius namuose.

— Taip, taip, — kalbėjo ponja Mykolaitienė. — Kaip tik netoli jūsų prieš porą savaitių atsikėlė nauja šeima. Labai malonūs žmonės. Jauna pora. Tik vakar žmoną susitikau krautuvėje.

— Ar turi vaikų?

— Ne, neturi. Kaip minėjau, jauna pora, — neseniai vedę.

Kybartas padėkojo ir padėjo ragelį.

— Ši vakarą, turbūt, nieko daug nesužinosim. Einam gulti. Rytoj reikės daugiau patyrimėti. Paklausiu pažįstamus darbe, — tarė tėtis.

Savo kambaryje Aras taip pat greitai neužmigo. Ir jis galvojo apie nepažįstamą mergaitę.

— Ji kažkaip keista, — mąstė Aras. — Kodėl ji sėdėjo sniege be palto? . . . Kažin iš kur ji yra?

Paprastai Aras mažai apie mergaites tesirūpino. Jis dažniausiai galvojo apie sportą. Bet ši nepaprasta mergaitė jam buvo įdomi.

Andrytės kambaryje buvo ramu ir tylu. Abi mergaitės miegojo. Sumigo ir visa šeima. Namas buvo tamsus, tik salione degė naktinė šviesa.

Vėlai naktį Nomeda atsikėlė ir ant pirštų galų nuėjo į salioną. Ji užsistatė televizijos aparatą. Kai pasirodė paveikslas, ji ėmė spaudinėti visus aparato mygtukus. Aparatas ėmė blykčioti įvairiomis spalvomis ir leisti keistus garsus.

Į salioną įėjo Andrytės tėvelis.

— Vaikeli, ką čia veiki? Dabar ne laikas žiūrėti televizijos.

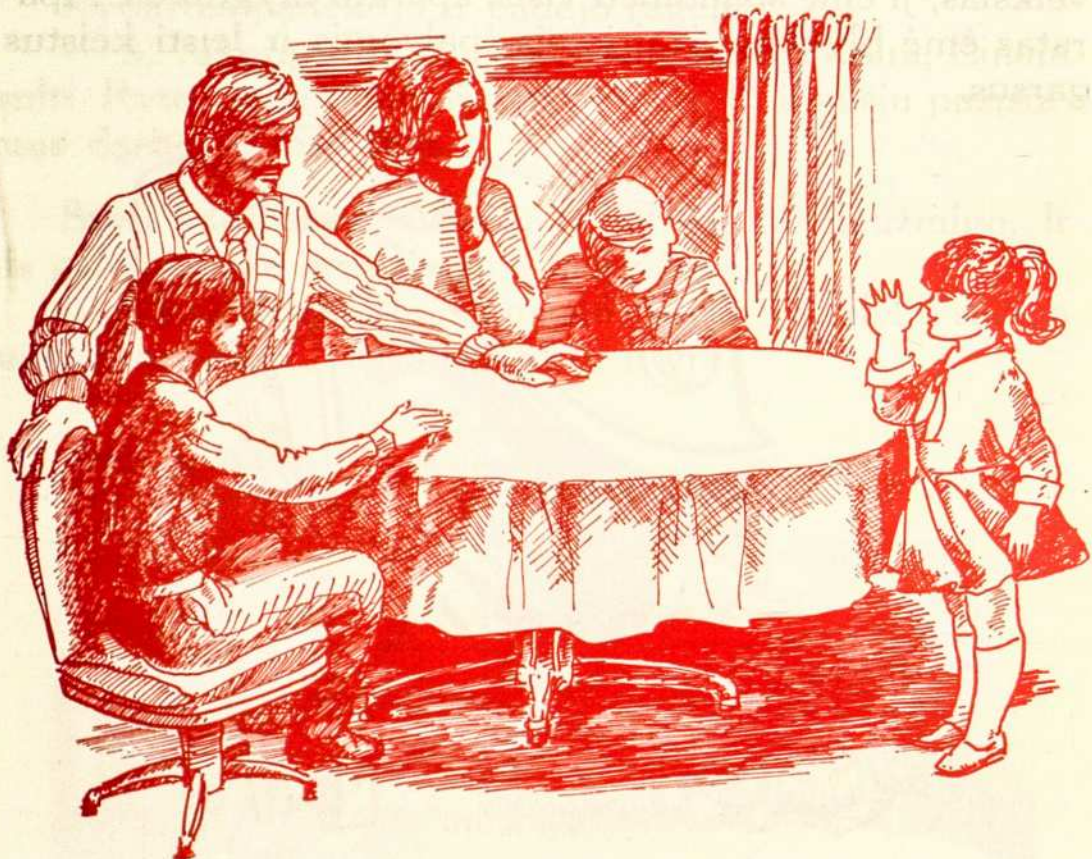
— Jūsų priimtuvas labai senoviškas, — pasakė Nomeda, — negalėjau rasti tinkamų bangų. . . — ir staiga ji nutraukė sakinį.

Kybartas atydžiai ją stebėjo.

— O, labai atsiprašau, ponas Kybartai, aš tik norėjau pažiūrėti vėlyvų žinių — oro pranešimo. Mano tėveliai netrukus atskris, ir man rūpėjo, ar bus geras oras. . .

— Geriau dabar eik gulti, Nomeda, — tarė Kybartas. — Rytoj viską sužinosim.

Penktadienis išaušo apsiniaukęs ir niūrus. Sukilusi visa Kybartų šeima skubėjo ruošti į mokyklą ir į darbą.

Vaikai, mamos raginami, susėdo pusryčiauti. Su jais sėdosi ir Nomeda. Mama virė kavą tėveliui ir sau.

— Aš tų javainių nevalgysiu! — staiga sušuko Andrytė ir pakilo nuo stalo. — Jie turi per daug cukraus!

Atsinešusi kitą dėžutę, Andrytė kratė rudus grūdus į savo dubenėlį.

— Tau ir tie mažai ką padeda, — šaipėsi Aras.

Pauliukas kikenė, į savo bliūdėlį kratydamas pasaldintas skiedras iš dėžės su dryžuotu tigrų. Bet, kai iškrito mažas, plastikinis maišelis, tuojau suliepsnojo ginčas.

— Mano! — sušuko Pauliukas.

— Ne — tas turi būti mano! — pyko Aras.

Nomeda tylėjo ir žiūrėjo. Paskui paklausė Andrytės:

— Kodėl jie pykstasi?

— Žinai — jie berniukai! Abu nori plastikinio voro, kuris kartais būna toje dėžėje.

— Vaikai, prašau nurimti! Išgerkit apelsinų sultis, — pasakė mama. Kiekvienam padavė stiklinę sulčių.

Nomeda žiūrėjo, kaip Andrytė valgė javinius. Paskui ir ji išikratė tokių pačių ir užsipylė pienu. Pakėlė šaukštą prie burnos, nurijo vieną gurkšnį ir — pradėjo smarkiai kosėti.

— Ar užspringai? — susirūpinusi prišoko mama.

Nomeda nubėgo į prausyklą vandens atsigerti. Ten ji dar ilgai kosėjo.

Tuo tarpu mama apibarė vaikus.

— Į ką tai panašu? Elgiatės kaip paršiukai! Ta mergaitė tokia mandagi, o jūs — laukiniai.

Grįžusi prie stalo, Nomeda atsiprašė:

— Atsiprašau, man šis maistas naujas. Aš nepratusi...

— Nesirūpink, vaikel, — ramino mama. — O dabar — visi į automobilį tuojau pat! Pavėluosim!

Mama visus vaikus nuvežė į mokyklą, tada pati nuvažiavo į krautuves maisto pirkti.

Vaikai stoviniavo ant mokyklos laiptų, laukdami draugų.

— Kuriam tu skyriuj? — Nomedos paklausė Aras. — Šeštam skyriuj, kur aš esu, tavęs nemačiau. Andrytė yra ketvirtam skyriuj, bet ir ji tavęs nepažino.

— Aš. . . aš neseniai čia atvykau. Dar nežinau, į kurią klasę mane paskirs, — atsakė mergaitė.

— O kur tu buvai anksčiau? — nenusileido Aras.

— Ten buvo kiti skyriai. . . — pasakė Nomeda.

Vaikai suėjo į vidų. Nomeda paklausė Andrytės:

— Kur yra telefonas? Šiandien turiu tėvams paskambinti. Tik parodyk man, į kurią pusę ir aš pati nueisiu.

Aras keistai į ją pasižiūrėjo, o Andrytė pirštu parodė, kur eiti. Palydėjusi Pauliuką iki darželio durų, ji nuėjo į savo klasę. Nomeda nužingsniavo koridoriumi.

(Bus daugiau)

ŽILABARZDIS

senovės legenda

Seniai, seniai mūsų protėvių žemėje vieno gražaus ežero krante stovėjo didelis dvaras. Tame dvare gyveno senas bajoras. Jis buvo labai pamaldus. Dvare įtaisė koplytėlę, o toje koplytėlėje varpą įkėlė. Pasamdė ir varpininką. Šis kas rytą ir vakarą paskambindavo varpą priminti bajorui ir jo šeimynai, kad laikas kalbėti ryto ar vakaro maldą, nulenkti galvą Dievuliui Tėvuliui.

Visi dvaro gyventojai priprato prie varpo skambėjimo. Visiems patiko malonus jo balsas. Išgirdę varpą, visi mesdavo darbą, sustodavo valandėlę pasimelsti.

Bet buvo ir vienas, kuris to varpo nemėgo. Ir maldų nekeitė. Žilabarzdis — piktoji ežero dvasia pyko, niršo,

kam žmonės meldžiasi kam kitam, o ne jam. Žilabarzdis turėjo rūmus ežero dugne ir, išgirdęs varpą skambinant, tuoju sukeldavo dideles bangas ežero paviršiuje. Jei kas ežere tuo metu plaukiojo — bangose nuskęsdavo ir prigerdavo.

— Nudėsiu aš tą šventuolėlį ir jo varpą paskandinsiu, — vieną dieną įsiutęs nutarė Žilabarzdis. — Įkyrėjo man tas triukšmas!

Nors buvo ruduo, bet pasitaikė gražių, šiltų dienų. Vieną popietį bajoras nuėjo į ežerą pasimaudyti. Nusi-
rengęs išoko ir ėmė smarkiai plaukti. Žilabarzdis tik to ir laukė! Kapt bajorą už kojų ir nutraukė į gelmę.

Ežero gilumoje bajorą apsupo Žilabarzdžio dukterys. Nespėjo jis nė prigerti, kai tos dukterys, jūražolėm pavirtusios, jį užkuteno. Įgrūdo vargšą į stiklinę statinę ir palaidojo smėlyje.

Taip ir negrižo bajoras į savo dvarą. Jo sūnus bajoraitis laukė, laukė ir nesulaukė tėvo.

— Prigėrė tėvelis, ežere beplaukiodamas, — nusprendė bajoraitis. — Teks man vienam dvarą valdyti. . .

Nors senojo bajoro jau nebebuvo, bet varpas vis viena skambėjo kas rytą ir vakarą. Atsiminė žmonės savo gerąjį poną ir ateidavo į koplytėlę pasimelsti už jo vėlę.

Bet Žilabarzdis vis nerimo. Jam rūpėjo varpą pagrobti. Ir štai pasitaikė jam gera proga. Vieną dieną dvaro piemuio prie ežero atsivarė avių bandą. Gyvuliai sau žolę ėda, o piemuio, atsigulęs ant ežero kranto, stebi vandenį. Vandeny plaukioja kažkokios keistos žolės. Berniukas siekia, siekia vieną pagriebti, bet nesiseka. Ką daro, ko nedaro, nenutveria ir tiek. Staiga pamato — ežero paviršiuje plaukioja ilga, žila barzda.

— Be reikalo, vaike, vargsti, — sako piemenukui Žilabarzdis. — Tų žolių nepagausi, kol varpas skamba. Išvok tą varpą ir nuskandink ežere. Tada galėsi prisigaudyti žolių, kiek tik norėsi.

— Ką man reiškia varpą pavogti? — nusijuokė piemenukas. — Galiu kad ir šį vakarą tai padaryti.

Dar gerokai prieš saulėleidį piemuo nubėgo į dvarą, nukabino varpą, atnešė į ežerą ir nuskandino. Žilabarzdis jam už tai padovanojo du krepšius aukso ir pasinėrė į ežero gilumą.

Piemenukas linksmas užsikrovė tuos aukso krepšius ant pečių ir eina namo švilpaudamas.

— Ką pirksiu už tiek auksinių? — patenkintas svarsto vaikas, eidamas taku. Bet staiga pažiūri į savo kojas — jos kietos ir juodos. Ant galvos — ragučiai, užpakaly — uodega! Jis jau nebe piemenėlis, o veršelis!

— O kas bus, jei mane parduos ir papjaus? . . . išsigando veršeliu virtęs piemenukas. Jis jau norėjo bėgti, bet žiūri, — saulutė leidžiasi, o avys dar vaikščioja pievose. Nėra kam jų namo parginti. Ir subliovė veršelis, kviesdamas avis. Visos subėgo ir jis jas parvedė į dvaro tvartus.

Jaunasis dvaro šeimininkas laukia ir nesulaukia piemens sugrįžtant. Ir štai pamato ateinantį avių būrį su veršeliu priešaky. Ant veršelio ragų kabo du aukso krepšiai.

— Nuostabus tai dalykas, — stebėjosi bajoraitis, nukabindamas krepšius. — O kur tas piemuo dingo?

Kitą dieną bajoraitis pasišaukė varpininką ir liepė skambinti varpu, kad visa apylinkė girdėtų. Gal išgirs ir tas paklydėlis piemenukas. Eina varpininkas skambinti — nėra varpo!

— Tai bus piemens darbas. Tikriausiai pavogė varpą ir pabėgo, — pyko varpininkas.

Bajoraitis paskyrė kitą piemenį gyvulius ganyti, kai anas neatsirado. Naujas piemuo išsivedė avis ir veršelį prie ežero. Veršelis įbrido į vandenį atsigerti, net iki pilvo įbrido. Ir štai, kur buvus, kur nebuvus, į veršio uodegą įsivėlė žuvytė. Vakare parėjo veršis į dvarą su ta žuvyte uodegoj. Kai bajoraitis atėjo gyvulių apžiūrėti, žuvytė prabilo plonu balseliu:

— Paleiskit mane, paleiskit! Jei paleisit — nesigailėsit.
Bajoraitis žuvytę paleido, o ši virto dailia mergina.

Į ją pasižiūrėjęs, bajoraitis pamilo ir panoro ją vesti. Iš-
kėlė šaunias vestuves, paskui jie abu dvare laimingai gy-
veno. Nė metų nepraėjus, jiems gimė sūnelis. Berniuko
motina jį myluoja, maitina, šnekina, o tėvas stebisi, kad
jis netoks, kaip kiti vaikai.

Vos trejų metų sulaukęs, vaikutis nubėgo prie ežero,
išoko į vandenį ir kad plaukia, kad plaukia — lyg kokia
žuvelė. Sulaukęs dvylikos metų, jis nunėręs į ežero dug-
ną, ten dvi dienas išbūdavo.

— Mamyte, ežere yra dvaras — didesnis nei mūsų.
Ir varpą nuskandintą ten mačiau. . .

— Vaikeli, tai mano tėvo Žilabarzdžio dvaras, o varpas iš mūsų koplytėlės pavogtas. Ir tavo senelis ten tūno stiklinėj statinėj uždarytas.

— Aš jį išvaduosiu ir varpą sugrąžinsiu!

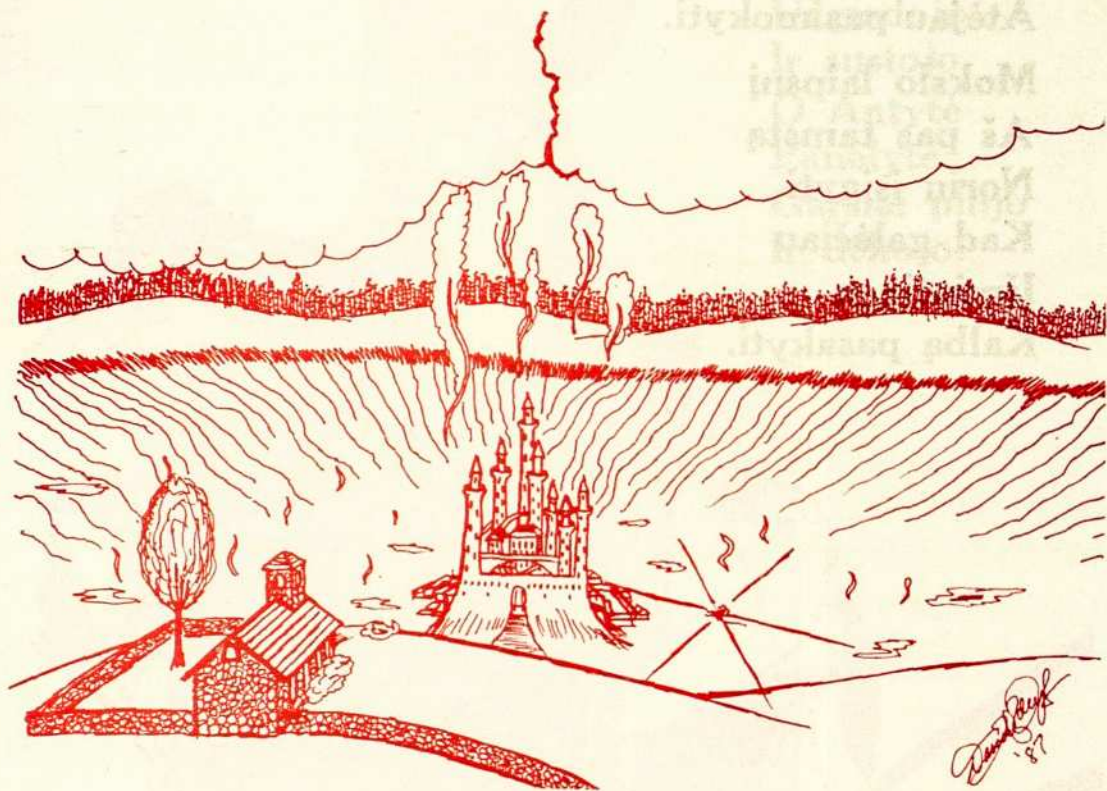
— Nebus lengva! Ežero dugne tave gązdins visokios baisybės ir bandys tave sulaikyti, o tu pamojuok šia lazdele ir garsiai sušuk:

Šalin nuo manęs! . . . Atiduokit senelį,
Gražinkit varpą! Kitaip — jums galas!

Pasiėmęs lazdele, berniukas nuėjo prie ežero, išoko į vandenį ir panėrė. Ežero dugne jį viliojo Žilabarzdžio dukterys, atplaukė ir visokios baisybės: gyvatės, žalčiai — šnypščia, ruošiasi įkasti. Berniukas most lazdele į vieną šoną, į kitą ir visa gerkle sušuko:

Šalin nuo manęs! . . . Atiduokit senelį,
Gražinkit varpą! Kitaip — jums galas!

Visos baidyklės tuojau išnyko. Berniukas plaukiojo po Žilabarzdžio dvarą, kol surado savo senelį stiklinėj statinėj uždarytą. Netoli smėlyje gulėjo ir pavogtas varpas. Berniukas pats persižegnojo ir padarė kryžiaus ženklą virš senelio. Tą akimirką ežeras debesimis išgaravo.

Toje vietoje liko tik didelis dvaras su aukštais marmuro bokštais. Senelis virto stipriu vyru, o Žilabarzdžio dukterys — gražiomis merginomis. Ir veršeliu virtęs piemenėlis vėl tapo toks, koks buvo. Tik Žilabarzdžio niekur nebuvo matyti. Sako — jis girioj pasislėpė, piktu šernu pavirtęs.

Varpą įkėlę į koplytėlės bokštą, kad vėl skambėtų po visą apylinkę. Varpas kaip ir pirmiau visus šaukė kalbėti ryto ir vakaro malda, galvą nulenkti prieš Dievulį Tėvulį.

GAIDŽIO MOKSLAI

O. M.

— **Ponas Asile**
Gudrusis,
Atėjau pasimokyti.

Mokslo laipsnį
Aš pas tamstą
Noriu įsigyti,
Kad galėčiau
Išmintingą
Kalbą pasakyti.

**Laipsnį gavo
Gaidys savo —
Jis ir salę
Išnuomavo.**

**Atsistojo,
Išsižiojo —
Ka-ka-rie-ku
Užgiedojo —
Ir sustojo.
O Antytė
Panelytė
Garsiai plojo
Ir dėkojo.**

SAPNAS

Už upės kalnai,
O dar ir tenai,
Kur gimsta sapnai
Ir gyvena nuo senų senai.
Ten naktis, kuri prašvis;
Ten širdis, kuri pagis
Tai tavo viltis.

Pro klevą žmogus keliavo,
Jis dūdavo ir dainavo.
Lietuvos kraštas išliks,
Grybų ir sodybų šalis.

*Linutė Augiūtė
Chicago, Illinois*

*Krista Augiūtė
Chicago, Illinois*

ŠPICIUKAS

Špiciukas — kimštas šuniukas,
Toks baltas, kaip žiema.
Špiciukas — mano šuniukas,
Tikrai šaunus šuva!
Špiciukas — toks gražus;
Špiciukas — toks dailus.
Visam pasauly tokio šuns nebus?

*Baltija Udrytė
Jackson, Michigan*

*Audra Baleišytė
Chicago, Illinois*

RAGANĖLIŲ NAKTĮ

Raganos ir raganėlės
Kipšai, kažkokie šešėliai —
Gatvėj čia jų nemažai,
Triukšmą sukelia labai...

ANNA 5 m.
(BARŠAUSKAITĖ)

PROTO MANKSTA

I. ATSPĖK PRIEŽODĮ!

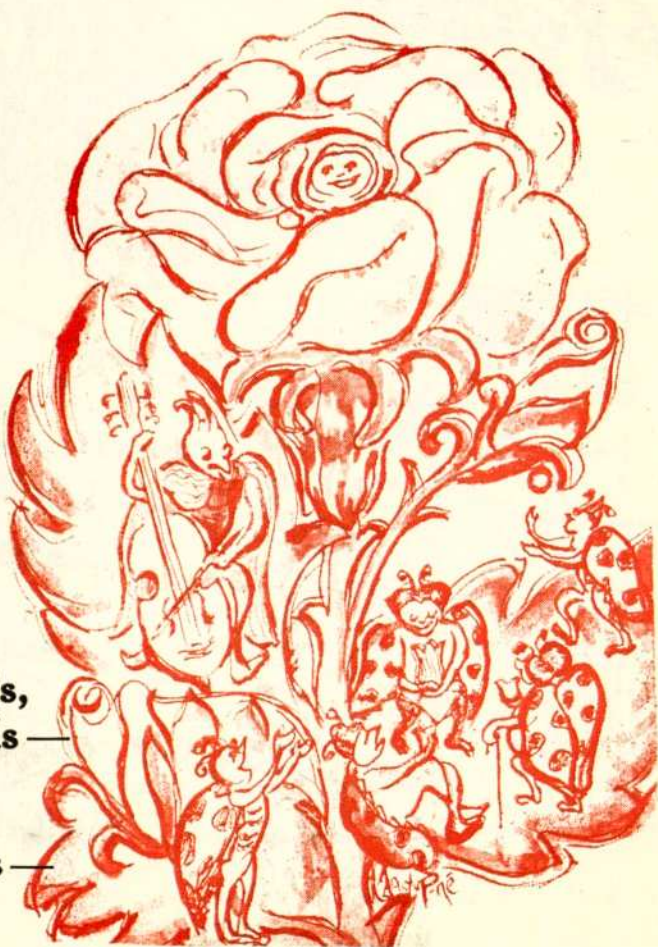
Šis priežodis susideda iš 4 žodžių.

Kiekviename žodyje trūksta bent vienos ir tos pačios raidės. Ar gali atspėti priežodį?

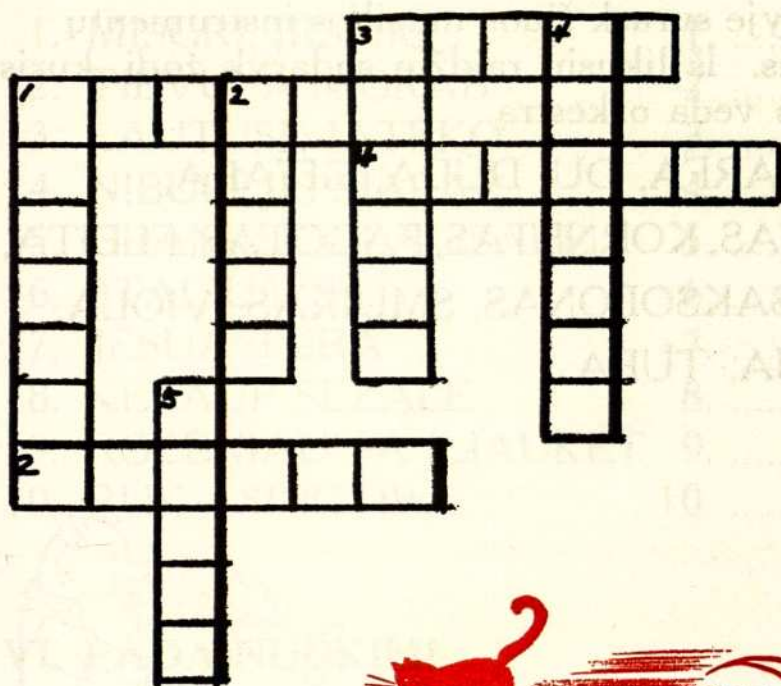
NPAMSK KLIO DL TAKLIO.

II. KAS?

1. Daili panelytė,
šilkinė suknytė —
paliesi — įkąs!
2. Už medų saldesnis,
už pūką lengvesnis —
indely nepaneši!
3. Raudonas ponaitis —
pilve akmenaitis.

III. RAGANĖLĖS KRYŽIAŽODIS

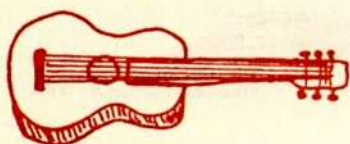
- Skersai:**
1. Tai, kas vaidenasi.
 2. Mėnuo prieš lapkritį.
 3. Metų laikas, kuris seka vasarą.
 4. Kuo valom prikritusius lapus?

- Žemyn:**
1. Ragana negali skristi be _____.
 2. Jos veidas uždengtas _____.
 3. Laumė yra gera, o _____ yra pikta.
 4. _____ karalystė būna pasakų šaly.
 5. Rudenį medžių _____ keičia spalvas.

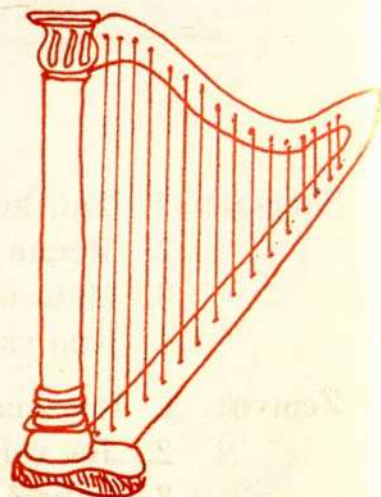
IV. SURASK INSTRUMENTUS!

Keturkampyje surask šiuos muzikos instrumentų pavadinimus. Iš likusių raidžių sudaryk žodį, kuris nurodo, kas veda orkestrą.

BUGNAS, ARFA, DU, DŪDA, GITARA,
KLARNETAS, KORNETAS, FAGOTAS, FLEITA,
OBOJUS, SAKSOFONAS, SMUIKAS, VIOLA,
VOLTORNA, TUBA

D	I	S	V	I	O	L	A	K	R
S	F	A	G	O	T	A	S	L	I
M	L	T	I	B	Ū	G	N	A	S
U	E	E	T	O	B	G	R	R	D
I	I	N	A	J	A	F	Ė	N	Ū
K	T	R	R	U	A	N	T	E	D
A	A	O	A	S	A	D	U	T	A
S	A	K	S	O	F	O	N	A	S
V	O	L	T	O	R	N	A	S	S

ORKESTRĄ VEDA

V. LIETUVIŠKOS DAINOS

1. MIŠGRĮ, ĮRŠMIG	1.
2. TIEVULA NIGRAB	2.
3. LAUTUSĖ JATĖKO	3.
4. NIBŪLĖJIS SIALAŽ	4.
5. DRANKSET LALISAKĖ	5.
6. ŠTALIUŠYS	6.
7. JĖSUA TŪRA	7.
8. KĖLAUP SEŽALĖ	8.
9. ROČĖNIAU ŠA ILIAUKET	9.
10. RUK ASINGTIRA	10.

VI. PADAINUOKIM!

Kiek asmenų reikia sudaryti šias dainininkų ar muzikantų grupes?

kvintetas, trio, ansamblis, oktetas, duetas, kvartetas, sekstetas

RUGSĖJO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. 1-g, 2-f, 3-d, 4-h, 5-i, 6-j, 7-k, 8-e, 9-l,10-c, 11-b, 12-a.

II. 2. siuvykloje, 3. kirpykloje, 4. kepykloje, 5. vaistinėje, 6. mėsinėje, 7. pieninėje, 8. pašte, 9. banke, 10. ligoninėje.

IV. III, 5, penki, X, 12, XII, XX, dvidešimt, 50, penkiasdešimt.

VI. 481.

VII. Min(daug)as, p(uodas), s(ausis), in(karas), cepe(linas).

LIETUVA ir MES

NEPAPRASTAS KALNAS

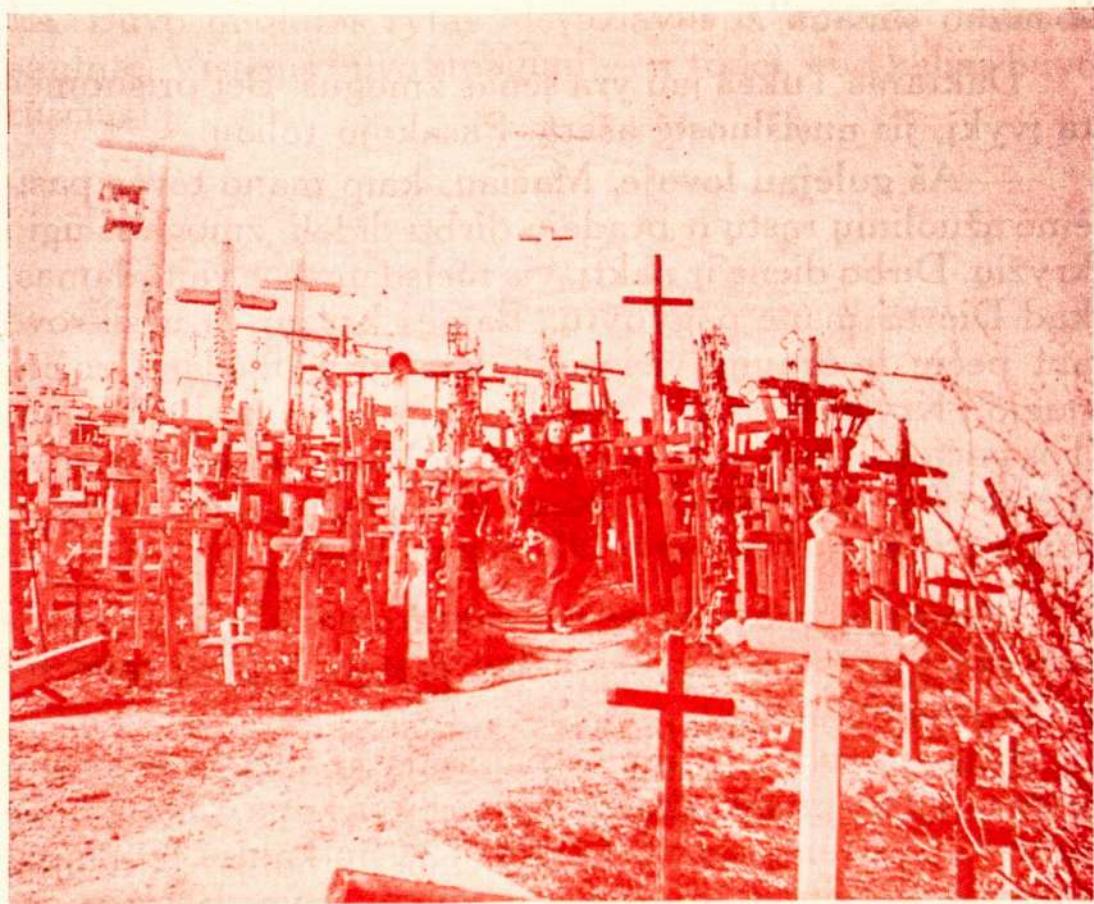
Danutė Augienė

Šis kalnas yra Lietuvoje, apie 5 kilometrus nuo Meškuičių, Šiaulių apskrityje. Tiesa, jis nėra labai aukštas. Iš trijų pusių apsuptas pelkėmis, o iš ketvirtos — jungiasi su kitomis kalvomis. Jo vidurys yra įdubęs. Čia stovi koplytėlė. Nuo senų laikų žmonės šį kalną vadina Šventkalniu, Pilies kalnu, Jurgaičių piliakalniu. Mums jis žinomas kaip KRYŽIŲ KALNAS.

Seni žmonės pasakoja, kad seniau čia stovėjo bažnyčia. Ją trenkė perkūnas ir ji nugrimzdo į pelkes. Paskui čia pradėjo vaidintis: naktį pasirodydavę katės, viščiukai, pinigai. . . Nežinia, gal tai tik senos pasakos. Dabar visas kalnas pilnas kryžių.

Į kalną veda takas. Prie įėjimo stovi vartai, papuošti mažais kryželiais ir kitais ženklais. Pirmieji kryžiai čia buvo pastatyti prieš daugiau kaip šimtą metų — po 1831 metų sukilimo. Dabar kryžius čia stato lietuviai sugrįžę iš Sibiro, iš kalėjimo, pasveikę ligoniai, žmonės, kurie ko nors Dievo prašo.

Nors sovietų valdžia draudžia, bet kasmet vyksta didelės procesijos į Kryžių kalną per Dievo Kūno šventę. Žmonės atvyksta iš toli. Jie eina aplink kalną, meldžiasi, gieda, daro pažadus Dievui. Ši vieta iki šios dienos laikoma šventa, stebuklinga. Žmonės sako, kad toje vietoje pasimeldę, jie išgijo iš įvairiausių ligų.

Mums vaikams visa tai labai įdomu. Netoli mūsų gyvena daktaras Tukas. Jis kartą papasakojo tikrą atsitikimą apie Kryžių kalną.

— Mano tėvų ūkis buvo šalia Kryžių kalno. Dar Nepriklausomoje Lietuvoje aš mokiausi medicinos mokykloje. Paskutiniaisiais metais susirgau sunkia liga. Daktarai man sakė, kad negali pagydyti. Bet mano tėvas nenustojo vilties. Jis man pasakė: "Daktarai tau negali padėti, bet Dievas gali! Jis pasigailėjo Abraomo sūnaus, pasigailės ir mano sūnaus".

Daktaras Tukas jau yra senas žmogus. Bet prisiminęs tą įvykį, jis nusišluostė ašarą. Pasakojo toliau.

— Aš gulėjau lovoje. Mačiau, kaip mano tėvas pasiėmė ažuolinių rąstų ir pradėjo dirbti didelį, žmogaus ūgio kryžių. Dirbo dieną ir naktį, vis meldamas ir vaitodamas, kad Dievas mane pagydytų. Baigęs kryžių, jį užsikrovė ant pečių ir drauge visi giedodami ir kalbėdami rožinį nuėjo į Kryžių kalną. . . Aš ilgai klausiaus, kol užmigau. Tos pačios dienos vakarą man buvo daug geriau. Po kelių dienų visai pasveikau, — baigė pasakojimą senelis daktaras, kuris šiomet atšventė 95-tą gimtadienį.

Mes žinojome, kad pernai daktaro anūkas buvo nuvažiavęs į Lietuvą ir Kryžių kalne pastatė kryželį savo senelio atminimui.

Mūsų tėvelis irgi mums papasakojo šį tą apie kryžių kalną. 1944 metais, kai komunistai užėmė Lietuvą, jie neleido žmonėms statyti kryžius Kryžių kalne. Jei ką pamatė su kryžiumi, atimdavo ir nubausdavo. Bet žmonės vis viena slapta gabeno kryžius į kalną — dažnai naktimis. 1961 metais komunistai su didelėmis mašinomis sunaikino ir nugriovė visus kryžius. Už kelių dienų kalnas vėl buvo pilnas kryžių! Po 1975 metų komunistai nustojo naikinti kryžius, bet dar vis žmonėms draudžia į kalną eiti. Seka visus, kurie dalyvauja procesijose, registruoja automobilius.

— Kaip tu nebijojai ten važiuoti? — paklausėm daktaro Tuko anūko.

— Truputį bijojau, bet žinojau, kad Dievas man padės. Labai anksti rytą išėjau iš viešbučio. Sutartoje vietoje laukė giminės su automobiliu. Aš atsisėdau užpakalinėje sėdynėje su giminių vaikais, mano pusbroliais.

— Mano vyriausias pusbrolis vairavo automobilį. Važiavome tylūs, nekalbėdami. Vis dairėmės, ar kas neseika. Buvo miglotas rytas. Išvažiavus iš miesto, pasirodė saulutė. Visiems buvo smagiau — ir todėl, kad kelias buvo tuščias!

Privažiuojam kryžkelę. Pusbrolis paaiškina:

— Matai, kiek čia netvarkos ir šiukšlių? Buvo čia įrengta patogi stotelė pasipildyti benzino. Komunistai išgriovė kolonėles ir pastatą sunaikino, kad apsunkintų susisiekimą važiuojantiems į Kryžių kalną.

Išsukam iš plento į kaimo žvyruotą kelią. Prieš akis atsiveria šimtai, tūkstančiai didesnių ir mažų kryžių, kryželių. Visa kalva jais nusėta. Ir mes čia nesam pirmieji. Stovi jau pora automobilių. Kalne jau vaikšto gal septyni žmonės. Iš karto išsigąstam vieni kitų. Bet greit atpažįstam, kad esam saviškiai. Mūsų tikslai vienodi. Jie tik ką baigė įkasti kryžių. Naują. Puošną. Ažuolinį. Aš fotografuoju. Prikalu ir aš savąjį. Mažytį.

— Grįžom laimingai į Vilnių. Kryžiaus kalno niekad nepamiršiu, — baigė daktaro Tuko anūkas.

ZINIOS iš VISUR

TRYS JŪRININKAI

Šie trys jūrininkai nėra broliukai. Jie gyvena Bostone, Klevlande ir Čika-
goje. Jų mamos yra draugės ir jie yra draugai.

Iš kairės sėdi: Paulius Manomaitis, Vytas Vaitkus ir Kęstutis Daugirdas.
Kaip matote, visi trys panašaus amžiaus — maždaug dviejų metų. Vyto
močiutė visiems trims berniukams pasiuvo vienodus jūrininkų kostiumė-
lius, kuriuos jie nuotraukoje dėvi.

KIŠKIUKŲ KLUBAS

Baltimorės-Washingtono apylinkėje jau du metus veikia Kiškiukų klubas.
Ikimokyklinio amžiaus lietuviukai susirenka su savo mamom, o kartais ir
su tėvais, du kartus per mėnesį. Vaikučiams labai patinka užsiėmimai, dai-
nelės ir pamokėlės lietuvių kalba. Dalyvauja maždaug keturiolika vaikų.
Koordinatorė yra Joana Slavikienė iš Washingtono.

Sekančiame puslapyje yra Kiškiukų klubo nuotraukos — atrodo, kad kiš-
kiukams smagu drauge pabūti, ar ne?

Kiškiukų klubo nariai mokosi ir žaidžia.

WASAGOS ŠEIMŲ STOVYKLA

Gabiya Juozapavičiūtė Petrauskienė

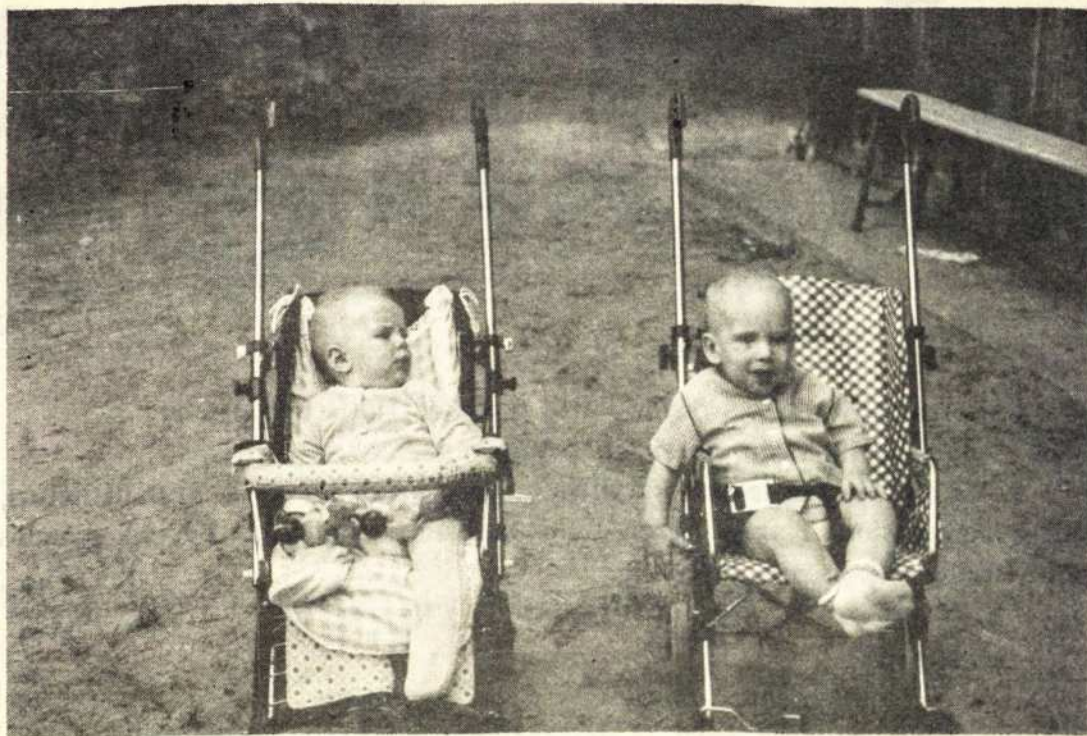
Pusantros valandos kelio į šiaurę nuo Toronto miesto, Kanadoje prie Georgian Bay smėlėtų krantų, pušyne jau penkti metai, vienai savaitei susirenka lietuviškos šeimos iš įvairių Kanados ir JAV miestų kartu pastovyklauti, susidraugauti. Tai Wasagos šeimų stovykla, kuri 1987 m. vasarą šventė 5 metų gyvavimo sukaktį. Stovykla kas metai vyksta pirmą rugpjūčio mėnesio savaitę nuo šeštadienio iki šeštadienio. Stovykla tokia sėkminga, kad į ją šeimos jau pradeda registruotis nuo gruodžio mėnesio! — dar prieš paskelbiant informaciją spaudoje.

Penkmečio proga Wasagos šeimų stovykloje dalyvavo: 35 šeimos — 1/3 iš JAV, 1/3 iš Toronto ir 1/3 iš kitų vietovių Kanadoje. Iš viso stovyklavo 142 sielų, kurių 70 buvo suaugusieji ir 72 vaikai. 11 vaikų buvo 8-14 m. amžiaus grupėje; 20 vaikų 2-3 m. amžiaus; 15 vaikų 6-7 m. amžiaus; 12 vaikų 4-5 m. amžiaus ir 14 vaikų žemiau 2 m. amžiaus.

Stovyklą kasmet organizuoja Toronto Prisikėlimo parapijos tarybos Jaunų Šeimų sekcijos pakomisija. Šių metų registravimo, administracinį, programos sustatymo darbą atliko Gabija Petrauskienė iš Toronto; ūkio administracinį darbą atliko Žibutė Paulėnaitė-Vaičiūnienė iš Hamiltono. Stovyklos komendantai: Antanas Bušinskas, kurio kadencijos metu Jaunų Šeimų sekcijoje įsisteigė Šeimų Stovykla, ir Rimas Petrauskas, buvęs pirmosios šeimų stovyklos komendantas.

Programoje: rytiniai užsiėmimai vaikams pagal amžiaus grupes. Veikia tėvų pravedami užsiėmimai: sportas, dainavimas, pasakos, rankdarbiai. Po pietų: laisvalaikis bei maudymasis. Prieš vakarienę — savanoriškas sportas tėvams, o vaikams žaidimas smėlyje. Vakare pusvalandžio ilgumo programos taikomos vaikams: susipažinimo žaidimai, pasakų laužas, ieškinys, dainų ir juokų laužas, olimpiada, lėlių teatras ir magikos laužas. Vaikus sumigdžius prasideda organizuota ir neorganizuota programa tėvams: šiais metais vienas formalus pokalbis su kun. Saulaičiu apie savo tikėjimo analizę ir vienas organizuotas žaidimas tėvams, kurį pravedė Radžių šeima iš Filadelfijos. Šiaip neformaliai kas vakarą vyksta pokalbiai apie vaikų auklėjimo problemas, lituanistines mokyklas, vaikų lietuvišką auklėjimą. Daug išmokstame vieni iš kitų, pasidalindami bėdomis bei parsiveždami naujų idėjų iš kitų tėvų. Mišrių šeimų atstovai pasidalina savo patirtimi ir taip pat pasisemia naujų minčių.

Stovykloje sudaromos draugystės ne tik vaikų bet ir tėvų tarpe skatina sugrįžti ir kitais metais.

— Ką manai, Arai, ar važiuosime į šeimų stovyklą Wasagoje?

— Žinoma, Vyteni! Daug smagiau negu namuose sėdėti!

Vytenis Krukonis (7 mėn.) iš Bostono ir Aras Petrauskas (6 mėn.) iš Toronto pirmą kartą dalyvauja Wasagos šeimų stovykloje.

Dalis šeimų stovyklos dalyvių: Bušinskienė, Moss, Rusinas, Krukonienė, Valiulienė, Dragūnienė, Alšėnienė, Petrauskas, Dragūnas, Simonavičius. Šeimos atvyksta iš įvairių Kanados ir JAV miestų.

Juokų Maišelis

Miestietis berniukas pirmą kartą nuvyko į ūkį. Jis nustebo:

— Kokia juokinga karvė! Ji neturi ragų.

— Ragų neturi jaunos karvutės, o kai kurios karvės iš viso jų neturi, net ir paaugusios. Kartais ragus nuimam, kad nesibadytų. Bet šis gyvulys neturi ragų, nes jis yra arklys!

Mokytojas:

— Išvardink penkis daiktus, kuriuose yra pieno.

— Sūris, sviestas, ledai ir dvi karvės.

Mama siunčia Rimutę į vonią maudytis:

— Mamyte, kodėl man reikia praustis? Kodėl negaliu tik pasipudruoti, kaip tu?

Senukas guodžia verkiančią mergaitę:

— Neverk, mergyte, viskas bus gerai.

— Nebus! Mano broliukas gaus atostogų, o aš ne!

— O kodėl tu negausi atostogų?

— Aš dar neinu į mokyklą!

Lituanistinėje mokykloje mokytoja klausia Tomo:

— Jei duočiau tau žodį *karvė*, ką tu su juo darytum?

Mokinys pradeda:

— Aš karvė, tu karvė, mes karvės. . .

Parašiusi rašinį, Aldutė gavo dvejetuką, Supykusi klausia mokytojos:

— Parašiau tokį ilgą rašinį, o gavau tokį žemą pažymį.

— Aldute, tu tik pažiūrėk ką parašei. . .

Rašinio pavadinimas buvo: SUKNELĖ SU ILGOM SLYVOM.